

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdlila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: V. H.**, zastoupen JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou, se sídlem Stodolní 17, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2004, č. j. 24 Az 2030/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Janě Mikulové, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2003, č. j. OAM - 4343/VL - 10 - 12 - 2003, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Výslovně uvádí, že důvodem pro podání kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Předně namítá, že Krajský soud v Ostravě posoudil jeho kauzu v rozporu s platným právním řádem. A dále shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o azylu s tím, že Krajský soud v Ostravě podle názoru stěžovatele projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu vyjadřovat nebude a odkázal na správní spis; k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 1. 9. 2003. V něm uvedl, že ve své vlasti byl v roce 2001 dvakrát přepaden neznámými osobami a poté mu bylo telefonicky vyhrožováno. Na policii nic nehlásil a o pomoc nežádal, neboť se domnívá, že policie je spojena s mafií. Svoji situaci se rozhodl řešit odjezdem do České republiky, kde měl spoustu kamarádů z Ukrajiny. V ČR pobýval od června 2002, a to více než rok nelegálně. Poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, rozhodl se požádat o azyl. Opakovaně potvrdil, že důvodem žádosti o udělení azylu je obava z neznámých osob, které mu z neznámých důvodů vyhrožují zabitím, a to, že chce legalizovat svůj pobyt v ČR. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2003, č. j. OAM - 4343/VL - 10 - 12 - 2003, byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Ostravě Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel následně podal žalobu k uvedenému soudu, v níž správnímu orgánu vytýkal porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění; a to bez příslušné konkretizace. Dále stěžovatel namítl porušení ustanovení § 12 zákona o azylu s tím, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 24 Az 2030/2003 - 18 ze dne 2. 3. 2004 žalobu zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nezpochybnil, a tudíž jeho žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti stěžovatele o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel tak měl v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné důvody, které by měly vést k užití § 109 odst. 3 s. ř. s., jenž upravuje situace, kdy soud není vázán důvody kasační stížnosti (nicotnost rozhodnutí správního orgánu, zmatečnost řízení soudního, nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě usnesením ze dne 25. 5. 2005, č. j. 24 Az 2030/2003 - 28, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanovenou advokátkou žádné úkony, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Janě Mikulové, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu